

[Statsministeren]

henvendelse over for den pågældende regnskabskonsulent. I mit svar til ham af 28. maj 1982 beklagede jeg, at der ikke den 25. maj 1982 her i folketinget kunne mønstres et flertal under andenbehandlingen af et forslag om ændring af lov om særlig indkomstskat, som var fremsat bl.a. af det konservative folkeparti. Men heller ikke dette brev har økonomiministeren vist mig, og det var der jo heller ingen grund til, siden jeg selv var i besiddelse af en genpart.

Hjortnæs (S):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret. Vi kan måske herefter slå fast, at dagbladet B.T. har bevæget sig lidt let hen over det faktiske begivenhedsforløb, hvis vi nu skal sige det diplomatisk, og så er det jo udmærket.

Det er selvfølgelig vanskeligt for mig at vurdere statsministerens engagement i sagen. Jeg forstår, at statsministeren i sit brev til den pågældende advokat, eller hvad han nu har været, har formuleret sig sådan lidt forsigtigt, men vi kommer jo nok ikke nærmere ind i den vurdering. Det er altid vanskeligt at lodde hjerter, og hvad der ellers kan være at følelser og engagementer i en sag. Men når statsministeren siger, han ikke har fået forelagt noget brev af hr. Anders Andersen, vil jeg gerne trods alt stille statsministeren et supplerende spørgsmål. Har statsministeren drøftet Surløkkesagen formelt eller uformelt med økonomiminister Anders Andersen?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det synes jeg er et fuldstændig urimeligt spørgsmål, fuldstændig urimeligt.

Det er da klart, at i tidens løb har jeg drøftet Surløkkefamiliens meget store og særprægede skatteproblem med mange mennesker, også med ministeren, men nu kan vi måske vende tilbage til problemet, når vi kommer til hr. Hjortnæs' næste spørgsmål, som drejer sig om: hvem har truffet afgørelsen?

Hjortnæs (S):

Manglende svar er jo også en form for svar, og det, jeg altså må konstatere nu efter det svar, jeg har fået fra statsministeren, er, punkt 1: der foreligger en form for brevveksling, punkt 2: statsministeren har formelt

eller uformelt drøftet sagen også med økonomiminister Anders Andersen.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nu må jeg jo svare, så jeg er sikker på, at jeg er på sandhedens grund, og derfor må jeg sige: jeg har i tidens løb, også inden for de sidste måneder, drøftet Surløkkesagen med mange medlemmer af folketinget, med mange medlemmer af den konservative gruppe, mange medlemmer af venstres gruppe, og jeg har da naturligvis også strejft denne sag, når vi har talt sammen i kredse af ministre om aktuelle problemer, selvfølgelig, men sagen har aldrig været på dagsordenen for noget møde i regeringen, den har heller aldrig været på dagsordenen for noget møde f.eks. i regeringens koordinationsudvalg.

For en sikkerheds skyld vil jeg gerne føje til, at hvis hr. Hjortnæs skulle spørge, om jeg også på et eller andet tidspunkt havde drøftet Surløkkesagen med ham, ville jeg ikke turde bestride det, for den sag har jeg talt med umådelig mange mennesker om.

Der foreligger ikke noget brev i sagen; der kom en henvendelse til mig ligesom til alle folketingets medlemmer umiddelbart efter den nævnte andenbehandling af lovforslaget i folketinget, og jeg svarede, som jeg nævnte før, den 28. maj den pågældende økonomikonsulent. Jeg vil godt læse brevet op, det er kort. Jeg svarede:

»Kære Harlev Thesbjerg.

Tak for dit brev af 23. maj om Surløkkefamilien.

Vi er ganske enige, og som du ved, har vi sammen med andre søgt at komme igennem med en tilfredsstillende ordning. Desværre opnåede vi ikke flertal i folketinget.«

Hjortnæs (S):

Jeg har ikke behov for at konstatere andet og mere, end at det er temmelig usædvanligt, at landets statsminister har ofret så megen tid på en enkelt sag. Jeg forstår, at statsministeren har drøftet den med masser af mennesker. Jeg kan dog sige til statsministeren, at han har ikke drøftet den med mig, og det kunne da godt være, at det havde været klogt af statsministeren at gøre det. Men det har han altså ikke.

Jeg forstår imidlertid, at statsministeren har brugt kolossalt megen tid, og det siger